

РЕШЕНИЕ

№ 31273

гр. София, 24.09.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в
публично заседание на 17.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **7293** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на М. А. З., гражданин на С. срещу Решение № 39Х/11.06.2025 г. на Интервюиращ орган при Държавната Агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 от ЗУБ последваща молба за предоставяне на международна закрила на чужденеца не е допусната до разглеждане по същество.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е издаден в противоречие с материалния закон. Според оспорващия, при подаването на първоначалната молба, той добросъвестно е изложил причините, поради които е напуснал С., а именно защото там има въоръжен конфликт в момента, който поставя под заплаха живота му. Твърди се, че административният орган необосновано не е обсъдил представените заедно с последващата молба нови писмени доказателства и ги е игнорирал. Инвокирани са доводи, че в момента той е издирван в С., заради престъпление, което не е извършил и при завръщането му там, той ще бъде арестуван незабавно и хвърлен в затвор, където трудно би оцелял. От друга страна, общоизвестно е, че ситуацията в С. в момента е крайно напрегната. Новото правителство е обещало първоначално помирение и просперитет, но тези обещания са останали само декларативни. От негови познати в С., оспорващият знае, че много хора са арестувани и хвърлени в затвор, където са подложени на малтретиране и мъчения. В най-добрия случай той ще бъде мобилизиран и в никакъв случай няма да оцелее..

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващият не се яви лично, въпреки редовното му призоваване. Назначеният му по реда на ЗПП адвокат К. поддържа жалбата. Представя допълнителни подробни съображения в писмен вид.

Ответникът по жалбата не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт П. оспорва жалбата.

Участвалият в производството представител на СГП намира оспореното решение за правилно, поради което следва да бъде потвърдено.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и становището на ответника и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че с решение № 1956 от 25.02.2025 г. на Председателя на ДАБ, е отказано предоставяне на международна закрила на М. А. З., гражданин на С.. Няма данни, а и не са наведени твърдения решението да оспорено, поради което следва да се приеме, че то е влязло в сила.

На 23.05.2025 г. М. А. З. е подал последваща молба за предоставяне на международна закрила, в която е изложил аргументи, че причината за напускането на С. е войната и непрекъснатите сражения между войските на А. и въоръжената опозиция. След падането на режима негови познати са му съобщили, че кюрдите са завзели всички важни държавни позиции и подлагат на тормоз мирните граждани. Към молбата е приложен документ, издаден от офис на службата за социална справедливост в [населено място], според който на З. е забранено да влиза на територията на С. и Източна С. и е постановено, той да бъде арестуван, без да се посочва причината за това. Документът е адресиран до прокуратурата в [населено място].

При първоначално проведеното интервю на 14.10.2024 г., оспорващия сочи, че не е имал проблеми, във връзка с неговата етническа принадлежност, раса, религия или като член определена социална или политическа група. Не е бил арестуван и подлаган на мъчение или нечовешко или унижително отношение. Напуснал е С., заради войната и заради отношение на кюрдите към хората от арабска народност, от която е и той. Соци, че желае да се установи на място, където да живее спокойно. В момента в С. живеят съпругата му, родителите му и четирите му сестри.

Преценявайки събраните в хода на административното производство доказателства, Интервюиращият орган при Държавната Агенция по бежанците при Министерския Съвет е намерил, че не са налице материално-правните предпоставки, предвидени в ЗУБ за разглеждане на последващата молба по същество, т.е. представените нови писмени доказателства, не могат да променят, първоначалните изводи за липса на предпоставките за предоставяне на закрила, поради което е издал оспореното решение.

Като доказателства по делото е приета справки № МД-02-484/10.09.2024 г., относно настоящата обществена и политическа ситуация в С. и конкретно в района на провинция Х..

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е връчено на М. А. З. на 18.06.2025 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 24.06.2025 г. (вх. № УП 34061), т.е. в срока по чл. 84, ал. 2 от ЗУБ. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспореното решение, административният орган е приел, че подадената от М. А. З. последваща молба за предоставяне на международна закрила е недопустима, на основание чл. 13, ал. 2 от ЗУБ, т.е. чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено

значение за личното му положение или относно държавата му по произход.

По силата на чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ, в срок до 14 работни дни от подаването на последващата молба за международна закрила интервюиращият орган единствено въз основа на писмени доказателства, представени от чужденеца, без да се провежда лично интервю, взема решение, с което: 1. допуска последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила или 2. не допуска последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила

В административния акт е посочено, че към момента на депозирането на последващата молба, не се установяват нови обстоятелства, даващи възможност да се направи извод за наличие на предпоставките за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут.

Настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е законосъобразно по следните съображения.

Представените заедно с последващата молба писмени документи, не могат да променят вече установеното с влязло в сила решение на орган при ДАБ обстоятелство, че М. А. З. не е доказал наличието на предвидените в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, предпоставки за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Съдът не може да не се съгласи с аргумента, че М. А. З. не е доказал твърденията си, че ако се завърне в С., животът му ще бъде поставен в опасност.

Няма данни оспорващият да е бил преследван заради своята раса, религия, политическа принадлежност или народност, както и за принадлежност към определена социална група или политически убеждения.

Описания по-горе документ, издаден от службата за социална справедливост в [населено място] е от 25.09.2024 г., т.е. оспорващият би следвало да е запознат с него и да го представи или най-малкото да спомене за него при първоначално проведеното интервю. Дири да се приеме, че документът е автентичен, от него не става ясно, какви са правомощията на издалия го орган. Очевидно службата за социална справедливост не е съд или орган на държавно обвинение. В документа е направено предложение да прокуратурата на З. да бъде забранено да влиза на територията на Източна и С. С. и той да бъде арестуван. Т.е. прокуратурата е този орган, който би следвало да прецени, дали да повдигне обвинение и съответно да нареди лицето да бъде арестувано. Към настоящия момент, повече от една година, от датата, на която е посочено, че е издаден документа, няма данни, срещу М. А. З. да е образувано наказателно дело или същият да е бил привлечен като обвиняем, както и да нареден неговия арест.

Анализът на съдържанието на документа от 25.09.2024 г. не дава основание на съда да приеме, че в страната си на произход за оспорващия съществува опасност от преследване или нехуманно отношение.

По отношение на отказа за предоставяне на хуманитарен статут, съдът след обсъждане на събраните в хода на административното и съдебното производство доказателства, намира следното.

Предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут са дефинитивно изброени в чл. 9, ал. 1, т. 1-3 от ЗУБ и чл. 15, т. а-в от Директива 2011/95/ЕС на Европейския Парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила.

За да се установи наличието на тези предпоставки е необходимо да бъде събрана и обсъдена надеждна информация за страната на произход на търсещия закрила.

Съдът намира, че ситуацията в С. непрекъснато се променя, но от представените и приети, като доказателства по делото справки, изготвени от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ на базата на насоките за С. на Агенцията за убежището на Европейския съюз (А.), не се установява наличие на въоръжен конфликт в тази страна, достигащ граници, представляващи заплахата за живота и здравето на цивилното население.

Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт е формулирано като тежко посегателство и условие за предоставяне на субсидиарна закрила и в член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело С-465/07, член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с член 2, буква "д" от същата Директива, трябва да се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Понастоящем с член 40 от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета, Директива 2004/83/ЕО е отменена, но текстът на член 15 от последната е преповторен в текста на член 15 от Директива 2011/95/ЕС, поради което и тълкуването, дадено с Решение от 17.02.2009 г. по дело № С-465/2007 г. на Съда на Европейския съюз, е запазило своето значение.

В конкретния случай, от приетите по делото доказателства не се установява, че към настоящия момент на цялата територия на С. конфликтът достига до ниво, пораждащо сериозни и потвърдени основания да се смята, че търсецът закрила, върнат в С., в конкретен регион, поради самия факт на присъствието си на територията се излага на реална опасност да претърпи тежки заплахи срещу живота или личността си. Административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ въз основа на информацията за държавата на произход на търсецът закрила, съдържаща се в общоизвестни надеждни източници. Установено е, че в момента не е налице вътрешен или международен въоръжен конфликт на територията на цялата страна. Въпреки че в някои части на страната положението е несигурно, не следва насилието във всички части на държавата да се определя като безогледно. Сблъсъците в определени части на страната са спорадични и като такива не могат да се оценят като въоръжен конфликт. В конкретния случай не се установява спрямо кандидата да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на С. той ще бъде изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна на предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ.

В страната са започнали, помирителни процеси, свързани най-вече с призивите на временното правителство на джихадистка групировка "Х. Т. аш Ш." за реинтеграция на всички воювали в

миналото групировки в мирния процес.

От информацията в представената справка № МД-02-484/10.09.2025 г., изготвена от Дирекция "Международна дейност" на ДАБ към МС не се установява, че в С. е налице вътрешен конфликт и има случаи на насилие, но то не обхваща цялата територия на тази държава. Районът на големите градове са зона, контролирана от правителството. От 2020 г. конфликтът се приема за такъв в застой, при който фронтовите линии остават относително стабилни. Въпреки регистрирани случаи на насилие, тези случаи не могат да бъдат определени за достигащи нивото, разглеждано в Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския съюз по дело С-465/07. От информациите в справките става ясно, че дори и да се приеме наличие на въоръжен конфликт в С., то същият явно не е повсеместен. Съответно не може да се счита, че със самото си присъствие в дадена провинция, съответно населено място, кандидатът ще бъде изложен на тежки заплахи срещу живота или личността му поради безогледно насилие вследствие на въоръжения конфликт. Във връзка с горното следва да бъде отбелязано, че съществуването на въоръжен конфликт в страната на произход на търсещото закрила лице не е предпоставка във всички случаи да се предоставя хуманитарен статут на основание чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ. Преди прилагането на визирания законов текст се изисква оценка на конкретния случай, каквато е извършена от административния орган и правилно е формиран извод, че визираната разпоредба от ЗУБ не намира приложение спрямо чужденеца.

Към настоящия момент в С. не е налице ситуация на безогледно насилие. Не се установяват данни да е налице конфликт, който да представлява риск за живота на цивилното население. Още повече, следва да се отчете възприетата в цитираната практика на СЕС условност, че "колкото по-способен евентуално е молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарна закрила", т. е. хуманитарен статут. В тази насока следва да се отчете фактът, че самото лице не споделя обстоятелства, които да са представлявали непосредствената заплаха за живота и сигурността му в С.. Изрично е посочил, че не е бил жертва на насилие и не са били отправяни заплахи срещу него или семейството му. В селото, където е живял не е имало сблъсъци.

От данните по преписката не може да се направи и извод, че личното и общественото положение на жалбоподателя го поставят в такава рискова група, чиято дейност да го изложи на неблагоприятни последици на фона на съществуващия конфликт в страната по произход и спорадичните проблеми със сигурността там.

Независимо от несъмнено несигурната и усложнена обстановка в С., съвкупната преценка на данните от приобщените по делото справки относно ситуацията в тази държава, действително не налагат извод за безогледно насилие в държавата на произход по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, което би поставило чужденеца в реална опасност да претърпи тежка заплаха срещу живота или личността си единствено поради факта на присъствието си на територията на тази държава, без значение от личното му положение. Наред с това следва да бъде посочено, че М. А. З. не споделя конкретни обстоятелства, които да са представлявали непосредствената заплаха за живота и сигурността му в С.. Обстоятелството, че съпругата и родителите му продължават да живеят в С., обосновава извод за липса на притеснение у тях. Предвид изложеното правилен е изводът на административния орган за липсва на основание за предоставяне на хуманитарен статут, засегнато в специалната хипотеза на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Що се касае до становището, дадено от ВКБООН през декември 2024 г. относно връщане в С., настоящият съдебен състав счита, че представените в настоящото производство

справки за актуалната общественно-политическа обстановка в С. са по-актуални от становището на ВКБООН от декември 2024 г., публикувано непосредствено след промяната на режима в С., поради което настоящата съдебна инстанция следва да съобрази изводите си именно с тях. В този смисъл е и становището на ВКБООН, като препоръката в него е „до надеждна информация, която да позволява оценка“ на ситуацията. Съгласно приложените справки след падането на режима на Б. А. цялостната обстановка в С. се нормализирала, като е посочена статистика на прибрали се в С. сирийци, а също и на вътрешно разселени лица, които са се завърнали по домовете си. Има данни за широка мрежа от услуги, обществени центрове, които предоставят помощ и съдействие на завръщащите се лица.

По изложените съображения съдът намира, че жалбата следва да бъде отхвърлена в цялост.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,**

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. З., гражданин на С. срещу Решение № 39Х/11.06.2025 г. на Интервюиращ орган при Държавната Агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 от ЗУБ последваща молба за предоставяне на международна закрила на чужденеца не е допусната до разглеждане по същество.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 85, ал. 3 от ЗУБ.